

и да се издигне нагорѣ. Дзумъ-Дзумъ припълзѣла по-близо и по-близо и веднага почувствала, че не може да се одържи, махнала съ крила и веднага се озовала срѣдъ топлия синкавъ димъ, който я поделъ и тя изчезнала. Тя не знаела що става съ нея, тя нищо не чувствала, и за мигъ се обърнала на пепелъ. За това не изпитала и никакви мъки, защото падайки въ огъня, тя нищо не съзнавала.

А въ дупката шурецьтъ свирилъ съ своя гостъ, прѣдъ отворения прозорець бръмчали мухитѣ, напълно увѣрени, че биха живѣли вѣчно, ако не ги изядатъ ластовичкитѣ.

Прѣв. М. Д. Н-въ.

Младъ делия.

Конче язди младъ делия —
Врано конче, вихрогонче.
Седлото му — шито сърмо.
Зенгитѣ — позлатени.

А юздата — седефлия.
Дѣто мине лудо младо
Момци ще му позавидятъ,
А момитѣ — ненагледатъ...

† М. Симеоновъ.